

σίους, συστημένη ὑπὸ τοῦ Κ. δ' Ὁσμόνδου ἐπισκόπου τοῦ Νανού, εἰς τὴν αὐτοκρατορίσαν Ἰωσηφίαν, ἣτις ἐχορήγησεν αὐτῇ σύνταξιν, ἕως οὗ δυνηθῇ νὰ τὴν θέτῃ διδασκαλίσαν εἰς τὴν σχολὴν τοῦ Σκουέν, ἣτις ὠργανίζετο τότε. Ἀλλ' ἡ Κυρία Πετί-Παῖν προῦριται δι' ἄλλο μέλλον· εἰκοσαετὴς ὑπανδρεύθη ἀρχαῖον τινὰ διοικητὴν τῶν τροφοδοσιῶν, τὸν Κ. Βοϊάρ, γῆρον καὶ πατέρα δύο τέκνων, ὧν τὸ ἓν ἡ κυρία Ἀγαπητὴ Βοϊάρη, ἔμελλε νὰ γείνη μίαν ἡμέραν ἡ κυρία Ταστὺ (Tastu).

Ἀποσυρθεῖσα εἰς Choisy-le Roi ἀπὸ τοῦ πρώτου ἔτους τῆς ὑπανδρείας της, ἡ κυρία Βοϊάρ ἀφιέρωσε τὸ καιρὸν της εἰς τὴν ἀγωγὴν τῆς θυγατρὸς της, ἐνασχοληθεῖσα εἰς τὴν σπουδὴν τῆς φιλολογίας, πρὸς τὴν ὁποίαν ἠθλάνετο ἑαυτὴν ἐλκυομένην ὑπὸ ζωηρότατης κλίσεως· χωρὶς ὅμως νὰ συναισθανθῇ καὶ φιλοδοξίαν τινά, ἐπειδὴ ἡ νέα γυνὴ πολὺν καιρὸν κατ' ἀρχὰς ἀπεποιεῖτο νὰ δημοσιεύσῃ τὰ φιλογικὰ της δοκιμια, καὶ ὅτε τέλος ἐχρεώσται νὰ ὑποχωρήσῃ εἰς τὰς ἐπιμόνους παρακλίσεις τινῶν, ἐξήχησε ν' ἀποφύγῃ τὴν ἰδημοσίευσιν διὰ τῆς ἀνωύμου ἐκδόσεως τῶν πρώτων της ἔργων.

Ὁρεῖται εἰς τὴν κυρίαν Βοϊάρ, μεταξὺ πολλῶν ἡ Παρθένος τῆς Ἀρδουένης, παραδόσεις Γαλλικαί, αἱ ἐπιστολαὶ περὶ τοῦ καλλιωπισμοῦ τῶν γυναικῶν, Δοκίμια περὶ τοῦ ἀρχαίου Χοροῦ, ἡ Γυνὴ ἡ δὲ ἔρωτες, σύγγραμμα ἐγκριθέν τῷ 1828 ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας, ὡς ἐπωφελεὲς εἰς τὰ ἥθη. Συνέγραψεν ἐπίσης πλείστας παραδόσεις τῆς Λορβρίνης, εἰς δύο τόμους, ἐπιγραφομένους *Μαρτεύσατε, Ὁ ρόαξ τῶν μαργαριτῶν, ἡ Πρωταπριλιά*, παραδόσεις ἀρκετὰς πολυαριθμούς ἀγγλικῶν καὶ γερμανικῶν συγγραψῶν, χωρὶς νὰ εἰπώμεν καὶ περὶ τῆς συνεργασίας της εἰς διαφόρους συλλογὰς, ἐφημερίδας καὶ Ἐπιθεωρήσεις, ὡς *Οἱ Ἐκατὸν καὶ Εἰς*, αἱ Ὠραι τῆς ἐσπέρας, κτλ.

Ἡ εὐφροσύνη τῆς κυρίας Βοϊάρ δὲν εἶναι πάντοτε

ἡ αὐτὴ· ἐνίοτε τὰ ἱστορήματά της στεροῦνται ἐπινοήσεως διαφέροντος, τὸ ὅρος της εἶναι δύσληπτον, ἀχρουν, ἀλλ' ἄλλοτε ἐπίσης διηγείται μετὰ χάριτος, λαμπρότητος καὶ συγκινήσεως. Μὰς ἀρέσκει πρὸ πάντων τοῦ ὅρους της ἡ ἀπλότης, ἡ συστολή, τὸ κόσμιον, καὶ ἡ παντελής ἔλλειψις τῆς ἀνυποπόρου οἰήσεως, ἣτις ἀσχημίζει τὰ συγγράμματα πολλῶν κυριῶν συγγραφέων. Κατὰ δυστυχίαν, ἡ κυρία Βοϊάρ εἶναι ἀφροντὶς τῶν κανόνων καὶ τῆς γρῶμματικῆς, καὶ μάλιστα, πρέπει νὰ τὸ εἰπώμεν, τῆς ὀρθογραφίας καὶ τῆς στίξεως. Ἡ ἀμέλεια αὕτη ἐπεκτάθη ἐπὶ τοσοῦτον, εἰς τὰς τῆς Λορβρίνης παραδόσεις, παραραδείγματος χάριν, ὥστε τὸ σύγγραμμα καταντᾷ ὡς ἐκ τούτου σχεδὸν ἀκατανόητον. (Ἐπύεται αἱ λοιπαὶ βιογραφίαι.)

ΣΥΖΥΓΙΚΗ ΠΙΣΤΙΣ.

Τεμάχιον Ἱστορικόν.

Μετά τὸν θάνατον Ἐδουάρδου τοῦ Ὁμολογητοῦ Βασιλέως τῆς Ἀγγλίας (τῇ 5. Ἰαν. 1066), τὸ ἔθνος του, σεβόμενον τὰς ἀρετὰς τοῦ ἀνδρὸς τούτου, δι' ὧν ἐκέρδητε τὴν εὐνοίαν τῶν ὑπηκόων του, ἐπενθοφόρησεν. Ἡπειλουν δὲ τότε τὴν χώραν αἱματηροὶ πόλεμοι· διότι πολλοὶ δυσχουρίζοντο δι' εἶχον ἀπαιτήσεις ἐπὶ τοῦ Θρόνου, ἐν οἷς καὶ Γουλιέλμος ὁ Νόθος, Δούξ Νορμανδίας, ἀξίος ἡγεμῶν καὶ κατακτητῆς. Ὑπερλυποῦντο δὲ οἱ Ἀγγλοὶ νὰ μεταδῶν ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν ἐνδὸς ἀλλεσθνοῦς· διότι οἱ Θάνοι (εἶδος φευδαλιστῶν) τοῦ κραταιοῦ ἐκείνου ἔθνους, διαβώσαντες δι' ὃν Ἐδουάρδος πρὸ τοῦ θανάτου ἐκήρυξε τὸν ὁμοεθνή του Ἀρόλδον, κόμητα τῆς Οὐσσεξίας, διάδοχον, οἱ Θάνοι, λέγω, ἔσπευσαν πανδημεὶ νὰ τὸν ἀναγορεύσωσι βασιλέα, καὶ αὐθημερὸν ἐτελέσθη ἐν παρατάξει ἥτις κηδεῖα τοῦ ἀποθανόντος Βασιλέως καὶ ἡ ἀνάβρσις τοῦ διαδόχου του, ἣτις δὲν ἀνεχάρισε ποσῶς τὸν Δούκα τῆς Νορμανδίας νὰ συλλέξῃ πολυάριθρον στράτευμα· ἵνα μεταβῇ εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ὅπου προσέθετο νὰ ἐνισχύσῃ, διὰ τῶν ὅπλων, τὰς ἀπαιτήσεις του, τὰς ὁποίας ἐνόμιζεν ἀναμφισβήτητους, καὶ αἵτινες ἐνισχύοντο ὑπὸ τῆς θρησκείας τοῦ ὅρκου. Προεβέβησαν ταῦτα, ἵνα λάβῃ ὁ ἀναγνώστης ἰδέαν τινὰ τῶν γεγονότων καὶ τῆς ἐποχῆς τούτων, τὰ ὁποῖα προτιθέμεθα ἐν συντόμῳ νὰ ἱστορήσωμεν. Ζῶντος ἔτι Ἐδουάρδου τοῦ Ὁμολογητοῦ καὶ κατέχοντος τὸ σκήπτρον τῆς Ἀγγλίας, ὁ Ἀρόλδος εἰς θαλασσίαν τινὰ ἐκστρατείαν, ὑποστήτης μεγάλῃν τρικυμίαν, ἐβρίβθη ὑπ' αὐτῆς ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Γαλλίας, καὶ ἐναυάγησε. Κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἔζων ἐπὶ τῶν παραλίων τούτων πολλὰ ἔθνη βάρβαρα, τὰ ὁποῖα ἀπῆλθον ἐπιμόνως οὐ μόνον τὰ πράγματα τῶν ναυαγιστάντων, ἀλλὰ καὶ αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους τοὺς καταφυγόντας ἐκεῖσε ἵνα σωθῶσιν ἐκ τοῦ προσφάτου κινδύνου, ἐξηγόρασαν, καὶ τοὶ πλουσίους, μὲ ὑπέρογκα λύτρα. Μεταξὺ δὲ τούτων ἦτο καὶ ὁ Ἀρόλδος, ὅστις ξωγρηθεὶς ὑπὸ τοῦ Γουέρου ἡγεμόνος τοῦ Ποντιέρου, εἰς τὴν ἀκτὴν τοῦ ὁποίου διεβράγγη τὸ πλοῖόν του, ἐφυλακίσθη ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὸ φρούριον τοῦ Βωραίνου. Ἐντεῦθεν ὠρελούμενος ὁ Γουλιέλμος ἐξηγόρασε παρὰ τοῦ Γουέρου τὸν ἀντίπαλόν του Ἀρόλδον· τοῦ ὁποίου ἐγνώριζεν ἦδῃ τὰς εἰς τὸν θρόνον τῆς Ἀγγλίας ἀπαιτήσεις του, καὶ δὲν τὸν ἀπέλυσεν, παρ' ὅτε

ὁ Ἀρόλδος τῷ ὑπεσχέθῃ ἐνόρκως, ὅτι θὰ παραιτήσῃ τὰς ἀπαιτήσεις του ἐπὶ τοῦ Ὄρόνου, καὶ ὅτι θὰ συντελέσῃ ὅσον ἔνεστι εἰς τὴν ἀνάβρῃσιν τοῦ Γουλιέλμου, τὸν δ-ὀποιον ἀπὸ τοῦδε ἀνεγνώρισεν ὡς δεσπότην καὶ κύριον ὁ Ἀρόλδος. Ὅθεν δολοφονηθέντος τοῦ Ἐδουάρδου, τοῦ ὁποίου τὴν μνηεῖαν ἐν ἀρχῇ ἐποιήσαμεν, καὶ ἐκλεχθέν-τος τοῦ Ἀρόλδου, ὡς διαδόχου, ἐπιμψεν ὁ Γουλιέλμος ἀπεσταλμένον τινα πρὸς τὸν βασιλέα διὰ νὰ τῷ ὑπεν-θυμίῃ τὸν ὄρκον, τὸν δοκῶν ὠρκίσθῃ. Ὁ δὲ Ἀρόλδος, τῷ ἀπήντησεν ὅτι ἔδωκε τὴν ὑπόσχεσιν ταύτην ἐξ ἀνάγκης καὶ διὰ τῆς βίας, ὅτι, ἡ ἐνθρόνισις του ἐπήγαγεν ἐκ τῆς ἐλευθερίας ἐλλογῆς τοῦ λαοῦ· τελευταῖον, ἐὰν ὁ Νορμανδὸς θέλει νὰ ἐνισχύσῃ τὰς ἀδίκους ἀπαιτήσεις του διὰ τῶν ὄπλων, αὐτὸς θὰ δείξῃ τοῖς ὑπηκόοις του πῶς νὰ ὑποστηρίξωσι τὸν ἑαυτῷ ἐμπιστευθέντα Ὄρόνον. Ἀμφότεροι οἱ ἡγεμόνες κατενόησαν, ὅτι οὐδὲν μέσον ὑπελείπετο εἰς διάλυσιν τῆς ἔριδος παρὰ τὰ ὄπλα. Ὅθεν ὁ Νορμανδὸς παρεσκευάσθη νὰ ἐκστρατεύσῃ με-τὰ πολυαριθμοῦ στρατοῦ. Οὐχ' ἦντο δὲ καὶ ὁ Ἀγγλος βασιλεὺς εἰς ἄμυναν· οὗτος ἤθελεν ἡδὺν καταστρέφει τὸ ἐχθρικὸν στράτευμα, ἐνῷ ἐπεδιβάλετο ἐπὶ τῆς ξηρᾶς· διότι τὰ ἐχθρικά πλοῖα ἐβρίθθησαν ὑπὸ τῆς τρικυμίας, τῆς καίεσε, ἂν δὲν ἠναγκάζετο ν' ἀπομακρυνθῇ τῆς παραλίας διὰ ν' ἀποκούσῃ τὸν βασιλέα τῆς Νορβηγίας, ἐλθόντα ἐνταῦθα ἵνα ὑποστηρίξῃ μετὰ πολυαριθμοῦ στρατοῦ τὰς ἀπαιτήσεις ἐτέρου ἀντιπάλου τοῦ Ἀρόλ-δου. Ἡ νίκη δὲν ἦτον ἀμφίβολος, ἀλλ' ἐκλινεν εἰς τὸν ἄξιον ἡγεμόνα Ἀγγλον, ὅστις, ἐνῷ μετ' ἄλλων ἡγεμόνων ἐπανηγύριζε τὴν μέλλουσαν νίκην εἰς εὐχαίαν τινα, μανθάνει δι' ἀπεσταλμένου ἐν ἐκείνῃ τῇ στιγμῇ φθάσαντος, ὅτι ὁ Νορμανδὸς ἀπεβιδάσθη πανστρατιᾷ ἐπὶ τῆς νήσου. Ὁ Ἀρόλδος δὲν ἐβράδυνε νὰ συλλέξῃ στρατὸν διὰ νὰ πολεμήσῃ τὸν Νορμανδόν· ἀλλὰ πρὶν ἐκστρατεύσῃ κατὰ τὸν ἐχθρὸν ἐγκατέλειπε τὴν ὠραίον-τάτην ἀντινυμφευθεῖσαν νέαν, Ἐδῆθ ὀνομαζομένην, εἰς τινα πύργον, μικρὸν ἀπέχοντα τοῦ πεδίου τῆς μάχης, ὅπου ἐμελλε νὰ γίνῃ ἡ σύγκρουσις. Δὲν δύναμαι νὰ περιγράψω πόσον ὁ ἀποχωρισμὸς οὗτος ἐλύπησε τοὺς δύο ἀδισπάστους συζύγους, οἵτινες ἔτρεφον ἀλλήλοις ἀγάπην εἰλικρινῇ καὶ ἀμικτον δόλου. Ἡ στρατιωτικὴ ἱκανότης τοῦ Ἀρόλδου καὶ αἱ προηγούμεναι αὐτοῦ νίκαι, ἐξωγοῦνον τὴν ψυχὴν τῆς ἀπαρμιμῆτου Ἐδῆθ τοῦ, ἥτις, ἀφ' ἐτέρου συγχινηθεῖσα ἐκ προαισθήσεως ἀορίστου εἰμαρμένης, δὲν ἡδυνήθη ν' ἀναχαιτίσῃ τὰ κρουνηδὸν ῥέοντα δάκρυά του, καθ' ἣν στιγμὴν ἀπεχω-ρίζετο τοῦ φιλάτου της, ὅστις οὐδ' αὐτὸς ἡδυνήθη νὰ τὴν παραμυθῇ, καὶ τοι ὑποσχεθείς αὐτῇ ὅτι θὰ ἐπα-νέλθῃ νικηφόρος. Εἰς τὴν περὶ Ἀστυγγίαν μάχην ἐκρί-θη ἡ τύχη τῆς Ἀγγλίας, καὶ τὰ Νορμανδικὰ ξίφη καθ-υπέταξαν ὀλοσχερῶς, τοὺς Ἀγγλοσάξωνας, ὥστε περ οὗ-τοι πρὸ τιῶν αἰώνων κατέστησαν ὑποχείριους τοὺς Πίκτους καὶ τοὺς Βρετανούς καὶ ἄλλους τῆς νήσου ταύτης κατοίκους. Εἰς τὴν μάχην ταύτην ἐδείξεν ὁ Ἀρόλδος ἀνδρείαν ἀπαρδειγμάτιστον, καὶ ἂν βέλος τυχαίως ῥιφθὲν προσηλωθὲν δυστυχῶς εἰς τὸν ἕνα δ-εσφαλμὸν του, δὲν τῷ ἐπῆγαγε τὸν μετ' οὐ πολὺ ἐκ τῆς λύπης ἐπισπασθέντα θάνατον, τὸ κράτος ἴως δὲν ἤθελε περιέλθῃ εἰς τὴν κυριαρχίαν ἐνδὸς ἀλλοδαποῦ. Μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ, δύο ἐπίσημοι, κληρικοὶ Ὁσγό-δης Κνόπης καὶ Ἐλρίκος ὀνομαζόμενος Childemaister ἀμφότεροι ἀριερωμένοι τῷ ἀτυχεῖ ἡγεμόνι των, ἐζή-τουν πρὸς τοῦ νικητοῦ, κατὰ προσταγὴν τῆς μητρὸς τοῦ ἀποθανόντος Ἀρόλδου, τὸ πτώμα του, ἵνα ἀποδώσῃ

σιν αὐτῷ τὰς ἀνηκούσας ἐπικηδείους τιμὰς. Ἐνταῦθα οἱ ἱστορικοὶ εἰσι διηρημένοι, οἱ μὲν λέγουσιν, ὅτι ἐπέ-τρεψεν αὐτοῖς ὁ Νορμανδὸς ἀνεῦ οὐδεμιᾶς ἀντιστάσεως, νὰ ἐκβάλωσι τοῦ πεδίου τὸ πτώμα, διὰ νὰ τὸ ἐνταφιά-σωσιν ἐνθα ἔδει, οἱ δὲ οὐχί.

Μάταιαι δ' ἀπέδυσαν αἱ ἐπανειλημμέναι αὐτῶν ἀνιχνεύ-σεις, μὴ δυναμένων νὰ τὸ διασείλωσι τῶν ἄλλων πτω-μάτων, γυμνωθέντων ἕνεκα τῆς ἀπληθείας τῶν νικητῶν, καὶ νὰ τὸ γνωρίσωσι, διότι ἐν μέρει ἦσαν ἡχορησιασμέ-να καὶ ρυπαρὰ πάντα, ἐξ αἰτίας τοῦ μετὰ τῶν πληγῶν ἀναμειμυγμένου αἵματος, χυθέντος εἰς τὸ πεδὶον τῆς μάχης. Ἐπανερχόμενοι οἱ δύο κληρικοὶ ἀπρακτοὶ καὶ κατηφεῖς διὰ τοῦτο πρὸς τὴν μητέρα τοῦ ἀποθανόντος, εἰς ἐξ αὐτῶν διαλογιζόμενος καθ' ὁδόν, εἶπεν, ὅτι μόνῃ ἡ σύζυγος του ἡδύνατο νὰ διακρίνῃ τὸ πτώμα τοῦ προσ-φιλοῦς της, διότι ἡ γυνὴ εἰς τὴν διέγερσιν τῶν ἀλγεί-ων συναισθημάτων της ἔχει τὸ προαισθητικὸν καὶ ὑπὲρ φύσιν. Ὅθεν πεπεισμένος ὁ ἕτερος εἰς τὸν διαλο-γισμὸν τοῦ συντρόφου του, ἐπορεύθησαν ἀμφότεροι εἰς τὸν πύργον, ἐνθα, ὡς προεβρίθῃ, τὴν εἶχεν ἐγκαταλεί-ψει ὁ Ἀρόλδος. Ἐνταῦθα ἀφίνομεν τοὺς δύο κληρικοὺς καὶ ἐπανερχόμεθα εἰς τὸ προκείμενον. Ἡ ἀγγελία τῆς ἡττῆς καὶ τοῦ θανάτου τοῦ μονάρχου εἶχε διαδοθῇ τά-χιστα εἰς ἅπασαν σχεδὸν τὴν Ἀγγλίαν· ἀλλ' ἡ Ἐδῆθ δὲν ἐγνώριζεν εἰς τί οὐδὲν· διότι οἱ οἰκείοι ἀποπεύγον-τες πᾶν δυσάρεστον συμβεβηκὸς δυνάμενον νὰ προκύψῃ ἐκ τῆς θηλώσεως τοῦ θανάτου τοῦ Ἀρόλδου τῇ ἀπέκρυ-πτῳ τοιαύτῃ λυπηρὰν εἶδῃσιν. Τοσαύτη δ' ἔτρεφεν ἀ-γάπην πρὸς τὸν σύζυγόν της, ὥστε μετὰ τὴν ἀποχώ-ρησιν του κατελείφθη ὑπὸ μελαγχολίας, περιλυπὸς τε καὶ σκυθρωπὴ ἐπρόσμενον ἀνυπομόνως τὴν ἐπάνοδον τοῦ φιλάτου της, εἰς ὠρισμένην ἐποχὴν, ἥς παρελθού-σης, διήνυσεν ἐπὶ μάλλον περιλυπὸς ὀλοκλήρῃ ἡμερο-νύκτια ἐπὶ ἐξώστου, ὅθεν ἐφαίνετο ἡ ὁδὸς, δι' ἧς ἤλ-πιεν ἀκόμῃ ὅτι θὰ ἐπιστρέψῃ ὁ σύζυγός της. Ὑπὸ το-σαύτης ἀδημονίας κατείχετο τότε, ὥστε πᾶσαι αἱ παρη-γορίαι, αἱ ἀνακουφίσεις τῶν οἰκείων της μάταιαι ἀπέ-βαινον, διότι αὐτὴ δὲν ἔπαυεν νὰ ὀλοφύρεται, παρὰ μόνον δσάκις ἐζήτει πληροφορίας περὶ τοῦ συζύγου της. — Ἀφικόμενοι οἱ εἰρημένοι κληρικοὶ εἰς τὸν πύργον καὶ ἰδόντες ὀλοφυρομένην, ἐδίσταον μὲν νὰ πράξουν ὅτι προϋθιθεντο, ἀλλὰ, λόγῳ θρησκευτικῷ, ἀπεφάσισαν νὰ μὴ ἀφήσωσι τὸ πτώμα ἄταφον. Ἡ Ἐδῆθ ἄμα ἰδοῦσα αὐτοὺς προσερχομένους, προσέειπεν τὸ ὑπ' αὐτῶν λεχθητόμενον, καὶ αἰνῆς ὠχρότης ἐκάλυψε τὸ τρυφε-ρὸν της πρόσωπον, σημεῖον βαθυτάτης λύπης. Παρά-δοξον ἦτο τῷ ὄντι ὅτι ἡ τάλαινα, δηγουμένη δῆθεν ὑπὸ ἀοράτου δηγοῦ, ὅπερ ἕκαστος ἔννοε, διευθύνετο ἐνθα κατέκειντο αἱ μεσταὶ αἱματὸς ἐσθῆτες τῶν ὑπὲρ πα-τρίδος πεσόντων, ἐν οἷς διέκρινεν ἐκ πρώτης ὀψεως τὰς τοῦ φιλάτου, ἐφ' ὃν ἀτενίσασα τὰ βλέμματά της ἐπροχώρει μέχρι τῆς ἐκκλησίας τοῦ **Waltham** θεμε-λειωθείσης ὑπὸ τοῦ ἀξίου ἐκείνου ἡγεμόνος, καὶ ἐν ἣ ἔναποταμειύθησαν μετὰ ταῦτα τὰ δσά του. Τὰ χρονικά ἐκείνης τῆς ἐποχῆς προστιθεῖσιν, ὅτι ἡ περιλυπὸς αὕτη χῆρα, τρέφουσα καὶ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ αἰώνιον πρὸς αὐτὸν ἀγάπην ἀπεσύρη εἰς τι μοναστήριον, ὅπου ἀφιερωθεῖσα εἰς τὸν αὐστηρότερον θρησκευτικὸν βίον, διήνυσεν οὕτω τὴν ἐπίλοιπον ζωὴν ἀταράχως.

(Ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ)

Θ. Α. Π.